אי מופלא הסמוך לאיש דאורייתא מילקא נמי לילקי. וא"ת ואמאי פריך בפשיטות דלילקי הא איכא אמוראי דאמרי דנדרו נדר לענין שאם אכלו אחרים שלוקין אבל הוא לא לקי דקטן הוא לעונשין וי"ל דהכי פריך אי מופלא הסמוך לאיש דאורייתא ואית ליה איסורא לקטן מילקא נמי לילקי:

לאותן המוזהרין עליו. תימה א"כ היכי ס"ד דליחייבו קרבן לפי שמניחין לו לעבור על נדרו וי"ל דהוה מצי למימר ולטעמיך אלא דבלאו הכי פריך שפיר:

כגון שהקדיש הוא ואכלו אחרים. וא"ת ואמאי לא מוקי כגון שאכל הוא בעצמו לכשהגדיל והוה ניחא ספי דחזון שבועה לא מתוקמא אלא כשאכל בעצמו דאפי' נשבע שלא יאכלו אחרים אין בכך כלום כל זמן שלא אסר עליהם בקונם דהוי כהקדש וי"ל דניחא ליה לאוקומי כשאכלו אחרים מיד סמוך לנדרו:

רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו לוקין. וא"ת והא סבר ר"ל התראת ספק לא שמה התראה בהתערובות (זבחים עח.) גבי טהור ופגול שבללן זה בזה והכא התראה ספק הוא דשמא לא יביא ב' שערות עד ב' שנים או ג' ונמצא דהכתי לא הוי מופלא סמוך לאיש ואי מיירי שאכלו אחרים לאחר שהגדיל א"כ הל"ל כשאכלו הוא בעצמו וכשהביא שתי שערות נמי לא איירי דא"כ הוא עצמו אם יאכלנו ילקה דרבי יוחנן אית ליה לעיל דתוך זמן כלאחר זמן וי"ל דאולינן בתר רוב שמביאין שתי שערות בזמנן דהיינו בני י"ג ויום א':

אין ב"ד מצווין להפרישו. וא"ת לרב הונא דאמר שהוא עצמו לוקה מה מועיל הפרשו ועוד מה משני הא בעי רבי יוחנן למימר בפרק חרש (יבמות דף קיד.) דב"ד מצווין להפרישו וי"ל דלמסקנא דקאמר דעל דעת בעלה נודרת אתי שפיר והוה מצי למימר השתא ולטעמיך הא סבר ר' יוחנן דב"ד מצווין להפרישו אלא דבלא"ה פריך שפיר:

כדרב פנחס דאמר על דעת בעלה היא נודרת. והוי כמו אלא אע"ג דלא כתוב בספרים אלא וכעין זה יש בפ' אע"פ (כתובות דף נז.) "אמר רב הונא בריה דרב יהושע באומר יקדשו ידיך לעושיהם דלאו בספרים אלא ובנדרים (דף י"ג) יש בספרים אלא וא"ת א"כ אמאי נכתב בפרשת נדרים דבעל מפר לאשתו אפי' אינה אשתו כגון הכא הבעל מפר דעל דעתו נודרת וי"ל דאיצטריך לענין שאם אמר קיים ליכי שאינו יכול להפר א"נ משום דאמר רחמנא בעל מפר קאמר דלעולם על דעתו היא נודרת ואע"ג דהכא לא הוו אלא נישואין דרבנן ולא אמרה תורה שיפר מ"מ היא סבורה שבידו להפר כמו בשאר נשים ונודרת על דעתו:

אי אמרת בשלמא מופלא הסמוך לאיש דאורייתא. וא"ת אדפריך מרבי יוסי לסייעי מדרבי יהודה דאמר אין תרומתו תרומה אלמא סבר דמופלא הסמוך לאיש דרבנן ולכך לא מתקן טבל דאורייתא וי"ל דר' יהודה נמי אית ליה דמופלא סמוך לאיש דאורייתא ולהקל לתקן טבל לא איתרבי להיות כגדול: ואינה

לפי שמצינו שהשוה הכתוב. מכי יפליא דמשמע יודע להפלות סמוך לאיש דהיינו קטן הוא כל שנה זו: **זה הדבר אשר צוה וגו'.** כלומר לאיסור ולא יחל אמרינן שיהא איסרו איסר ונדרו בבל יחל ולא לקרבן מעילה, ובבל יחל היינו מלקות ומסייע ליה לרב הונא: **אימא** תורה אור **לאיסור בל יחל.** כלומר איסורא בעלמא ולא מלקות: **אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא.** מכי יפליא לנדור: **מילקא נמי לילקי.** דהא כל זמן דנדרו נדר קאי עליה בבל יחל: **איסורא נמי ליכא** עליו אם אכלו דהא אי אתו רבנן לתקוני, הכי תקון שלא יאכלו אחרים את הקדשו או הוא לכשיגדיל, אבל בקטנותו לא באו לאסור עליו דקטן לאו בר קבולי עליה תקנתא דרבנן הוא: ומשני לעולם דרבנן ואיסורא אמאן קאי על אותן המוזהרים עליו להפריש מאיסורא: ש"מ כו'. פלוגתא היא בפרק חרש שנשא פקחת ביבמות (דף קיד.): **אלא הכא במאי עסקינן** כו' ולעולם כדקתני ולאיסר ולבל יחל דהוי מלקות גמור ואפ"ה לא מסייעיה לרב הונא מהא דהא דקתני מלקות אהקדש קטן לאו לדידיה קאמר אלא לאחרים שאכלו את הקדשו: **מדרבנן.** כלומר מ"ד אין לוקין מוקים להא דקתני לאיסר ולבל יחל כדאוקימנן לאיסור בל יחל איסורא בעלמא ומדרבנן ומקרא דכי יפליא דקתני שהשוה הכתוב אסמכתא בעלמא: **יתומה.** שהשיאתה אמה דבת מיאון היא דנשואין דידה מדרבנן: **בעלה מפר נדרים.** ולא קרי לה יתומה אלא בקטנותה כל זמן שראויה למיאון: **אי אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש.** לא הוי נדרו נדר אלא מדרבנן מש"ה בעלה מפר לה דאתו נשואין דרבנן כו': **והא לכי גדלה אכלה.** בההיא הפרה דלאו הפרה היא ונמצא גדול אוכל נבלות: **כל שעה.** ואף משגדלה **והוא שבעל.** לאחר שגדלה דהויא הך בעילה קדושין גמורין דאורייתא דמעשה גדולה, מעשה, הלכך אתו נישואין דאורייתא ומבטלין נדרא דאורייתא: **אין הבעל מפר.** נדרים הקודמין לנישואין במסכת נדרים והאי נדר קדם להך בעילה דאורייתא: **על דעת בעלה.** והך קטנה על דעתו של זה נדרה וכי אמרינן אין הבעל מפר בקודמין היכא דלית לה בעל בשעת נדר כלל: **כדרב פנחס.** כלומר לא תוקי לה לברייתא כשהבעל מפר לה כל שעה ושעה (ג) ולעולם נדרה דאורייתא ודקשיא לך אתו נשואין דרבנן ומבטלין נדרה דאורייתא אהכי מבטלא דכל הנודרת כו': **לעונת נדרים.** היינו מופלא הסמוך לאיש שנדריו נבדקין: **סבורה.** רבנן בני הישיבה דבעו לאותובי לרב כהנא מהכא: **תרומה דאורייתא.** וקאמר משבא לעונת נדרים תרומתו תרומה ותרומה והקדש ונדר חדא היא דמקדשה בדבורו שקורא עליה שם: **ירושה ראשונה.** של יהושע: **ושניה.** בימי עזרא: **יש להן.** כלומר בנות נבוכדנצר בטלה קדושת הארץ ונתקדשה בשניה: **אבל שלישית.** לעתיד לבא: **אין להם.** כלומר אינה ירושה דלא יצטרכו לרשתה ולקדשה דלא בטלה קדושתה מגזרת הכתוב: **ואמר רבי יוחנן.** בעלמא: **מאן תנא סדר עולם רבי יוסי.** דהוא סתמא כי היכי דסתם מתניתין ר"מ: **תני** (ד) **ולא סבר לה.** להא דרשא דקתני שלישית אין להן אלא ודאי בטלה קדושת הארץ ותרומתה דהשתא דרבנן: **עיסה חולין שנדמעה.** כגון שנפל סאה של תרומה לתוך פחות ממאה של חולין: חייבת

לפי שמצינו שהשוה הכתוב הקטן כגדול לזרון שבועה ולאיסר ולבל יחל יכול יהא חייב על הקדשו קרבן? ת"ל °זה הדבר קתני מיהת "לאיסר ולבל יחל חייב אימא לאיסור בל יחל איסור בל יחל מה נפשך: אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא, מילקא נמי לילקי, ואי מופלא סמוך לאיש לאו דאורייתא איסור נמי ליכא: לאותן המוזהרים עליו, *שמע מינה קטן אוכל נבלות ב"ד מצווין עליו להפריש? הכא במאי עסקינן *כגון *שהקדיש הוא ואכלו אחרים הניחא למ"ד הקדיש הוא ואכלו אחרים לוקין אלא למ"ד אין לוקין מאי איכא למימר? דאיתמר הקדיש הוא ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרווייהו לוקין מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא. גופא הקדיש ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו לוקין, במאי קמיפלגי? מר סבר *מופלא סמוך לאיש דאורייתא ומר סבר מופלא סמוך לאיש מדרבנן מתיב רב ירמיה יתומה שנדרה בעלה מפר לה אי אמרת בשלמא *מופלא סמוך לאיש דרבנן אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא דרבנן אלא אי אמרת דאורייתא, אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא דאורייתא? אמר רב יהודה אמר שמואל בעלה מפר לה ממה נפשך: אי דרבנן הא דרבנן הוא אי דאורייתא *קטן אוכל נבלות הוא "ואין ב"ד מצווין עליו להפרישו, והא כי גדלה אכלה בהפרה קמייתא אמר רבה בר ליואי בעלה מפר לה כל שעה ושעה והוא שבעל, והא "אין בעל מפר בקודמין? *כדרב פינחס משמיה דרבא דאמר רב פנחס משמיה דרבא כל הנודרת על דעת בעלה היא נודרת אמר אביי ת"ש *קטן שלא הביא ב' שערות רבי יהודה אומר *אין תרומתו תרומה, רבי יוסי אומר 'עד שלא בא לעונת נדרים אין תרומתו תרומה, משבא לעונת נדרים תרומתו תרומה סבורה קסבר ר' יוסי 'תרומה בזמן הזה דאורייתא אי אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש דאורייתא אתי גברא דאורייתא ומתקן טבלא דאורייתא אלא אי אמרת דרבנן, אתי גברא דרבנן ומתקן טבלא דאורייתא? לא, קסבר רבי יוסי תרומה בזמן הזה דרבנן, וסבר ר' יוסי "תרומה בזמן הזה דרבנן *והתניא בסדר עולם °אשר ירשו אבותיך וירשתה ירושה ראשונה ושניה יש להן, שלישית אין להן *וא"ר יוחנן מאן תנא סדר עולם ר' יוסי *) ר' יוסי *תני (א) לה ולא סבר לה, ה"נ מסתברא דתניא עיסה שנדמעה או שנתחמצה בשאור של תרומה חייבת

*) [ע' תוס' עירובין מ: ד"ה לא (א)]

הגהות הב"ח

גליון הש"ס

תוספי הרא"ש

קרבן לפי האסמכתא הולך והדרש הפסוק: ר' יוחנן ור"ל דאמרי תרווייהו לוקין. תימה הא שמעינן לר"ל דאמר התראת ספק לא שמה התראה בפרק התערובות גבי הפיגול והנותר והטמא שבללן זה בזה וכל מופלא סמוך לאיש התראת ספק היא דשמא לא יביא שערות ונמצא דאכתי לא הוי שנת שלפני גדול וכשתביא שתי שערות לא איירי דא"כ הוא עצמו אם אכל ילקה לר' יוחנן דאמר לעיל תוך זמן כלאחר זמן וי"ל דאזלינן בתר רובן שמביאין שערות בזמנן: אי דאורייתא קטן אוכל נבלות כו'. תי' הוה מצי למיפרך והא בעי ר' יוחנן בפ' חרש דב"ד מצווין להפרישו אלא בלאו הכי פריך שפיר (ולהכי)(ולפי) המסקנא דרב פנחס בלא"ה ניחא: כרב פנחס כו' תרש"י ולהכי מיפר בקודמין … על דעת בעלה …